

naar den høitærede Minister henbiser til tidligere Praxis, siger jeg, at ganske vist er der ydet en Del Laan fra Statskassens Side til Vestindien, men det var lutter Laan, om hvilke man troede, at disse Penge kunde komme igjen, men den høitærede Minister har ikke den fjerneste Tro til, at disse Penge kunne komme igjen; thi han har i den Henseende ikke paavist nogen Udsgt eller nogen Veie, hvorigjennem Udgifterne skulde sættes ned eller Indtægterne bringes op. Ikke desto mindre laaner han dem 100,000 Kr. om Aaret, og nu spørger jeg, om det ikke er det Samme som en Foræring. Ja, den høitærede Minister kan sige, at det ikke er nogen Foræring, men et Laan. Det er det i Formen, men det ser ikke Formerne, det dreier sig om her, men om Realiteter, og i Realiteten er det at forære Statens Penge bort, at give 100,000 Kr. ud for at sætte en Foranstaltning igjennem, som den høitærede Minister ikke mægter paa lovlig Maade at sætte igjennem. Men er det ikke en Krænkelse af Bevillingsmyndigheden, veed jeg ikke, hvad der er en Krænkelse af denne. Det er ikke alene en Krænkelse af Bevillingsmyndigheden, men det er tillige en Krænkelse af Koloniallovens Bestemmelser. Thi naar der staar i Kolonialloven, at Ministeren er bemyndiget til med behørig Afregning fremdeles at udbetale osv., maa Meningen dermed være, at han ikke har Lov til at betale disse Udgifter uden mod behørig Afregning. Det tror jeg, er simpel Vogti, og saa er det ulovligt, hvad den høitærede Minister her har gjort. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister ogsaa her slutter saaledes, at der staar, at mod behørig Afregning er det tilladt, men at der ikke staar Noget om, hvorledes det er, naar det ikke er mod behørig Afregning, at det altsaa hører til de Tilfælde, hvor man handler paa egen Haand. Ja, i saa Fald er der et uhyre Felt, hvor den høitærede Minister kan regjere absolut. Men saaledes som man hidtil og som vistnok Enhver har forstaaet denne Bestemmelse — og derom er Udvalget fuldstændig enig, og derom er der vist ikke to Meninger i dette Thing — mangler den høitærede Minister Bemyndigelse i den Lov, i Henhold til hvilken han dog maa formenes at have handlet, til at foretage de Skridt, han har gjort. Det er altsaa baade i Strid med Kolonialloven og i Strid med Grundloven, idet det er en Tilfidesættelse af Folkethingets Bevillingsret, og en Tilfidesættelse, som er særlig krænkende, og ved hvilken der vises særlig Mangel paa Hensyn til dette Thing og til dette Things Billiestilljendegivelse og lovlig hjemlede Retigheder, idet den høitærede Minister først

har søgt at tilveiebringe Balance i de vestindiske Udgifter gjennem en Lov om, at vi skulde overtage Dernes Militærudgifter, og saa, efter at han har faaet den udtryffeligt negtet, dog ikke desto mindre sætter Foranstaltningen igjennem lige tværtimod dette Things Billie.

Finantsministeren (Estrup): Den ærede Ordfører sluttede med at sige, at Ministeren sætter Foranstaltninger igjennem imod Things Billie. Jeg maa gjentage, at Foranstaltningen er ikke sat igjennem, og dersom den ærede Ordfører ikke kan se Forstjellen paa at afholde Udgifter og yde et Laan, er han heller ikke istand til at forstaa Forstjellen mellem sin Opfattelse af Sagen og min. Jeg har ikke blot ved Fremstættelsen af Lovforlaget om de militære Udgifter til Vestindien for to eller tre Aar siden, men ved flere Leiligheder udtalt som min bestemte Mening, at det Grundlag, der er lagt i Loven af 1863, kunde umulig bære det, den kunde umulig føres igjennem, naar Lovgivningsmagten nu ikke vilde yde sin Medvirkning til at forandre dette Grundlag. Her sigter jeg til det Finantsielle, nemlig det, at Kolonierne selv skulde bære baade de kommunale Udgifter og Statsudgifterne for deres Vedkommende. Naar nu Bevillingsmyndigheden ikke vil yde sin Bistand dertil, og den heller ikke vil anvise andre Veie, hvorpaa en modus vivendi kan bringes tilveie, saa forekommer det mig, at saa indtræder det Tilfælde, jeg nævnte før, hvor man kun har Valget imellem enten at lade det Hele ramle sammen derover eller handle saaledes, som sket er.

Ordføreren (Holstein): Jeg tilstaar, at jeg kan tilnød se Forstjel paa at afholde en Udgift og at lade Vedkommende, der skal afholde Udgiften, faar et rente- og afdragsfrit Laan; tilnød, skjøndt det er meget svært at lære; men jeg kan ikke se Forstjel paa at afholde en Udgift og saa laane den, der skal afholde den, Pengene saaledes, at Laanet ikke blot er rente- og afdragsfrit, men et saadant, om hvilket man selv er aldeles overbevist om, at det aldrig kan betales tilbage. Det bliver dog affurat det Samme, naar vi tage Tingene menneskeligt; naar vi tage dem juridisk, er der muligvis en lille snæver Dør, man kan klemme det ud af, (Suel: Nei). Ja, det overlader jeg Juristerne, men saa ere vi inde paa det, jeg kalder Procurator-Politik, og den vil jeg ikke have at gjøre med, men menneskelig talt er der ingen Forstjel. Med Hensyn til Grundlaget, som den høitærede Minister er-